

Ne da bi razumel, razumem:
tudi jaz sem pisava
in prav zdajle
me nekdo črkuje.

STARI INDIJANCI

Joaquín
Pasos
1915–1947, *Nikaragua*

Stari ljudje, zelo stari, sedijo
ob svojih kozah, ob svojih malih krotkih živalih,
stari ljudje sedijo ob reki,
ki počasi odhaja.

Pred njimi se ustavi veter,
gre mimo, jih opazuje;
se jih previdno dotika,
da se ne bi sesula njihova srca iz pepela.

Stari ljudje nosijo na polja svoje grehe,
to je njihovo edino opravilo.
Podnevi jih puste same, dan prežive v pozabljenju,
a zvečer se vrnejo, da jih polove,
da bi ponoči spali z njimi in se objemali.

PRIŠLA JE POMLAD, KI DIŠI PO NIKARAGUI

Ernesto
Cardenal
1925, *Nikaragua*

Prišla je pomlad, ki diši po Nikaragui:
prst, ki jo je pravkar namočil dež,
soparica, zruvane korenine in
vlažno listje
(v daljavi mukanje govedi . . .).
Je to vonj ljubezni? Toda to ni tvoja ljubezen.
Ljubezen do domovine je bila diktatorjeva
last, last debelega diktatorja,
oblečenega športno, s kavbojskim klobukom,
na razkošni jahti, v kraju tvojih sanj:
on je bil tisti, ki je ljubil deželo, tako da jo je
oropal, si jo prilastil.
V tvoji ljubljeni deželi vlada blazirani
diktator, tebe pa je ljubezen pognala
v izgnanstvo.